

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și șapte

Un alt vis tainic

Jeff Pippenger

2023-12-22

Al doilea vis al lui Nebucadnețar marchează „timpul sfârșitului”, când două clase de închinători sunt chemate să vină și să cerceteze „creșterea cunoștinței” care a fost dezpecetluită în 1798. Daniel este apoi identificat și ca Belteșatar, identificându-l astfel cu poporul legământului lui Dumnezeu, căci o schimbare de nume marchează profetic o relație de legământ. Nebucadnețar a recunoscut că Daniel avea prezența Duhului Sfânt și, pe baza experienței sale anterioare cu Daniel, a socotit că „nicio taină” nu-l va tulbura; dar taina acestui vis l-a tulburat.

O, Belteșatar, mai-marele vrăjitorilor, fiindcă știu că duhul dumnezeilor sfinți este în tine și că nicio taină nu te tulbură, spune-mi vedeniile visului pe care l-am văzut și tâlcuirea lui. Așa erau vedeniile capului meu, pe patul meu: am privit, și iată un copac în mijlocul pământului, și înălțimea lui era mare. Copacul a crescut și s-a întărit, iar înălțimea lui ajungea până la cer, și se vedea până la marginile întregului pământ; frunzele lui erau frumoase, roadele lui multe, și în el era hrană pentru toți; fiarele câmpului aveau umbră sub el, păsările cerului locuiau în ramurile lui, și toate făpturile se hrăneau din el. M-am uitat, în vedeniile capului meu, pe patul meu, și iată că un Veghetor, un Sfânt, s-a coborât din cer; a strigat cu glas tare și a zis astfel: Dobrați copacul și tăiați-i ramurile, scuturați-i frunzele și risipiți-i roadele; să fugă fiarele de sub el și păsările din ramurile lui; totuși lăsați butucul rădăcinilor lui în pământ, legat cu un cerc de fier și de aramă, în iarba fragedă a câmpului; și să fie udat de roua cerului, și partea lui să fie cu fiarele, în iarba pământului; să i se schimbe inima de om și să i se dea o inimă de fiară; și să treacă peste el șapte vremuri. Acest lucru este prin decretul Veghetorilor, iar porunca este prin cuvântul Sfinților: pentru ca cei vii să știe că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, o dă cui voiește și pune peste ea pe cel mai de jos dintre oameni. Acest vis l-am văzut eu, împăratul Nebucadnețar. Acum dar, Belteșatar, spune-i tâlcuirea, fiindcă toți înțelepții din împărăția mea n-au fost în stare să-mi facă cunoscută tâlcuirea; dar tu ești în stare, căci duhul dumnezeilor sfinți este în tine. Atunci Daniel, al cărui nume era Belteșatar, a rămas uimit timp de un ceas, și gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a luat cuvântul și a zis: Belteșatar, să nu te tulbure visul sau tâlcuirea lui. Belteșatar a răspuns și a zis: Domnul meu, visul să fie pentru cei ce te urăsc, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi. Daniel 4:9-19.

Daniel este „tulburat” de vis și de interpretare, căci el poate înțelege cum Nebucadnețar s-ar putea simți ofensat de interpretare; însă, după ce Nebucadnețar îl încurajează să vorbească, Daniel îi oferă lui Nebucadnețar un avertisment cu privire la judecata ce urmează să vină. Avertismentul cu privire la judecata ce urmează să vină este simbolic pentru avertismentul primului înger care a sosit la timpul sfârșitului, în 1798.

Atunci Daniel, al cărui nume era Belteșatar, a rămas înmărmurit pentru un ceas, și gândurile lui l-au tulburat. Împăratul a luat cuvântul și a zis: Belteșatar, să nu te tulbure visul, nici tâlcuirea lui. Belteșatar a răspuns și a zis: Domnul meu, visul să fie pentru cei ce te urăsc, iar tâlcuirea

lui pentru vrăjmașii tăi. Daniel 4:19.

Daniel a fost „înmărmurit pentru un ceas”. „Ceasul” este una dintre cele cinci ocurențe ale cuvântului „ceas” din cartea lui Daniel și nu se mai întâlnește nicăieri altundeva în Vechiul Testament. Aici el reprezintă perioada în care Daniel, reprezentând „înțelepții” care înțeleg sporirea cunoștinței, se pregătește să dea avertizarea primului înger, care anunță deschiderea judecății de cercetare la 22 octombrie 1844. Tâlcuirea visului de către Daniel include nu numai anunțul unei judecăți viitoare, ci și un apel adresat lui Nebucadnețar să înceteze să păcătuiască, reprezentând Evanghelia veșnică a primului înger. „Ceasul” ar fi plasat profetic la vremea sfârșitului, în 1798, când primul înger a intrat în istorie. Primul înger a intrat în istorie în 1798, la încheierea „celor șapte vremi” ale răzbunării lui Dumnezeu aduse împotriva regatului de nord, începând în 723 î.H.

Căci acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca toate cele ce sunt scrise să se îplinească. Dar vai de femeile însărcinate și de cele care alăptează în acele zile! Căci mare strâmtorare va fi în țară și mânie peste poporul acesta. Și vor cădea de ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:22-24.

Nebucadnețar avea să trăiască având inima unei fiare în perioada răzbunării lui Dumnezeu, care a fost adusă asupra împărăției de miazănoapte a lui Israel, căci Nebucadnețar era împăratul de la miazănoapte. Luca identifică aceeași perioadă drept "vremuri" ("vremurile neamurilor"), la plural, când marchează sfârșitul călcării în picioare a Ierusalimului.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

În Cartea Apocalipsei, vremurile neamurilor, în care locașul cel sfânt și oștirea erau călcate în picioare, au fost pur și simplu identificate drept o perioadă de o mie două sute șazeci de ani, căci se sublinia pur și simplu perioada persecuției papale.

Dar curtea din afara templului las-o afară și n-o măsură, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac. Apocalipsa 11:2, 3.

Mesajul de avertizare dat de Daniel lui Nebucadnețar reprezintă avertizarea cu privire la judecata ce avea să vină. Sosirea aceluia mesaj de avertizare este situată simbolic în 1798, adică atunci când a sosit primul înger pentru a avertiza cu privire la apropierea judecății de cercetare. Judecata prezisă asupra lui Nebucadnețar a avut loc la a doua apariție a cuvântului „ceas” în capitolul patru.

Toate acestea au venit asupra împăratului Nebucadnețar. La sfârșitul a douăsprezece luni, el umbla prin palatul împărăției Babilonului. Împăratul a luat cuvântul și a zis: «Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am zidit eu, ca să fie casa împărăției, prin tăria puterii mele și spre cinstea măreției mele?» Pe când cuvântul era încă în gura împăratului, a căzut un glas

din cer, zicând: «O, împărate Nebucadnețar, ție ți se spune: Împărăția s-a depărtat de la tine. Te vor izgoni dintre oameni și locuința ta va fi cu fiarele câmpului; te vor face să mănânci iarbă ca boii și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește.» Chiar în ceasul acela s-a împlinit cuvântul asupra lui Nebucadnețar: a fost izgonit dintre oameni și a mâncat iarbă ca boii, iar trupul i s-a udat de roua cerului, până ce părul i-a crescut ca penele vulturilor și unghiile ca ghearele păsărilor. Daniel 4:28-33.

Judecata care fusese prevestită a venit chiar în «ceasul» în care Nebucadnețar și-a înălțat inima în mândrie. Judecata de cercetare care fusese prevestită a venit când a început «ceasul» judecății de cercetare a lui Dumnezeu.

„Ceasul” judecății lui Dumnezeu din 22 octombrie 1844 produsese două clase de închinători, reprezentați ca „cei înțelepți” și „cei răi” în Daniel, capitolul doisprezece, și care erau de asemenea reprezentați ca „înțelepte” sau „neînțelepte” în pilda celor zece fecioare, și, de asemenea, ca aceia care au fost îndreptățiți prin credință în Habacuc, capitolul doi, aceștia fiind puși în contrast cu cei ce au manifestat același caracter ca Nabucodonosor în „ceasul” în care a venit judecata asupra lui.

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

Cele două clase din fiecare dintre cele trei linii s-au manifestat când a sosit "ceasul" judecății Sale la 22 octombrie 1844, lucru pe care îl reprezintă "ceasul" judecății lui Nebucadnețar. 1798 a fost încheierea "primei" mâinii din "cele șapte vremuri", când papalitatea a încetat să mai prospere, căci i s-a dat o rană de moarte.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită: căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

1844 a fost sfârșitul „ultimei” mâinii:

Și el a zis: Iată, îți voi face cunoscut ce va fi în vremea de pe urmă a mâniei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 8:19.

Prima utilizare a cuvântului „ceas” în capitolul al patrulea din Daniel reprezintă anul 1798; an care a fost sfârșitul „primei” perioade de „șapte vremi” a indignării lui Dumnezeu împotriva regatului de nord al lui Israel; sosirea soliei primului înger la timpul sfârșitului; și încheierea celor „șapte vremi” ale lui Nebucadnețar la „sfârșitul zilelor”.

Cea de-a doua utilizare a cuvântului "ceas", în capitolul al patrulea din Daniel, reprezintă 1844; acesta a fost sfârșitul "ultimei" mâinii a celor "șapte vremi", împotriva regatului de sud, Iuda. A fost, de asemenea, venirea judecății de cercetare și judecata personală a lui Nebucadnețar.

Capitolul întâi identifică istoria procesului de testare în trei trepte și marchează întărirea soliei primului înger la data de 11 august 1840. Capitolul patru reprezintă sosirea soliei primului înger la timpul sfârșitului, în 1798, și trebuie suprapus peste capitolul întâi. Capitolul patru accentuează

solia primului înger și avertizarea ei privitoare la apropierea judecății și marchează data de 22 octombrie 1844 și sosirea soliei celui de-al treilea înger.

Împreună, ele reprezintă începutul nu numai al adventismului, ci și al Statelor Unite. Capitolele unu până la trei abordează, de asemenea, istoria de la sfârșitul adventismului, precum și sfârșitul Statelor Unite. Capitolul cinci și mărturia lui Belșatar se aliniază, de asemenea, cu acele prime trei capitole.

Capitolul întâi, în paralel cu capitolul al patrulea, reprezintă mișcarea primului înger și istoria când cartea lui Daniel a fost desigilată la timpul sfârșitului, în 1798. Mesajul care a fost atunci desigilat este simbolizat prin vedenia râului Ulai, care reprezintă sporirea cunoștinței cuprinse în capitolele șapte, opt și nouă din Daniel.

În al treilea an al domniei regelui Belșatar, o vedenie mi s-a arătat mie, chiar mie, lui Daniel, după aceea care mi se arătase la început. Și am văzut într-o vedenie; și s-a întâmplat, pe când vedeam, că mă aflam la Susa, în palat, care este în provincia Elam; și am văzut într-o vedenie și eram lângă râul Ulai. Daniel 8:1, 2.

Capitolele unu până la trei, aliniate cu capitolul cinci, reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger și istoria în care Cartea lui Daniel a fost desigilată în 1989. Mesajul care a fost desigilat atunci este simbolizat prin vedenia de la râul Hiddekel, care reprezintă creșterea cunoștinței cuprinsă în capitolele zece, unsprezece și doisprezece.

Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel. Daniel 10:4.

Vom continua analiza liniei lui Nebucadnețar și a lui Belșatar în articolul următor.

Se impune un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu. În mod deosebit, cărțile lui Daniel și Apocalipsei ar trebui să li se acorde atenție ca niciodată până acum în istoria lucrării noastre. Putem avea mai puține de spus, în anumite privințe, în ceea ce privește puterea romană și papalitatea, dar ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce profeții și apostolii au scris sub inspirația Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit lucrurile astfel, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, pentru a învăța că agentul omenesc trebuie să fie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului și legea Sa să fie înălțate.

Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Iată oameni de stat, sfaturi, armate puternice, și vedeți cum a lucrat Dumnezeu spre a smeri mândria oamenilor și a aduce în țărână slava omenească. Numai Dumnezeu este înfățișat ca mare. În vedenia profetului El este văzut răsturnând pe un stăpânitor puternic și ridicând pe altul. El Se descoperă ca Monarhul universului, pe punctul de a-Și întemeia împărăția Sa veșnică — Cel Vechi de zile, Dumnezeu cel viu, Izvorul a toată înțelepciunea, Stăpânitorul prezentului, Descoperitorul viitorului. Citiți și înțelegeți cât de sărac, cât de firav, cât de trecător, cât de greșelnic, cât de vinovat este omul atunci când își ridică sufletul la deșertăciune.

Duhul Sfânt, prin Isaia, ne îndreaptă către Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, ca obiectul principal al atenției—către Dumnezeu așa cum este revelat în Hristos. "Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat; și domnia va fi pe umărul Lui; iar El va fi numit: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veșnic, Prinț al Păcii" [Isaia 9:6].

Lumina pe care Daniel a primit-o nemijlocit de la Dumnezeu a fost dată în chip deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor fi împlinit în curând.

Luați în considerare împrejurările poporului iudeu în vremea când au fost date profețiile lui Daniel. Israelii se aflau în robie, templul lor fusese distrus, iar serviciul de la templu fusese suspendat. Religia lor se centrase în jurul ceremoniilor sistemului sacrificial. Ei făcuseră din formele exterioare un lucru de importanță supremă, în timp ce pierduseră duhul adevăratei închinări. Slujbele lor erau corupte de tradițiile și practicile păgânismului, iar în săvârșirea riturilor sacrificiale nu priveau dincolo de umbră, la realitate. Nu-L discerneau pe Hristos, adevărata jertfă pentru păcatele oamenilor. Domnul a lucrat pentru a aduce poporul în robie și pentru a suspenda serviciile din templu, astfel încât ceremoniile exterioare să nu ajungă să constituie întregul conținut al religiei lor. Principiile și practicile lor trebuiau să fie purificate de păgânism. Slujirea rituală a încetat, pentru ca slujirea inimii să fie reînsuflețită. Slava exterioară a fost înlăturată, pentru ca cea spirituală să fie descoperită. Manuscript Releases, volumul 16, 333, 334.